

ผลการใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาที่มีต่อทักษะทางภาษา ของเด็กปฐมวัย ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

The Effects of Rhymes Words and Bilingual Songs towards Language
Skills of Young Children in the Three Southern Provinces

กมลรัตน์ คนองเดช¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อศึกษาทักษะทางภาษาไทยของเด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์การใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กปฐมวัย อายุ 5 – 6 ปี ชั้นอนุบาล 2,3 โรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่งและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากโรงเรียนหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูและมีนักศึกษาโปรแกรมปฐมวัยออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูชั้นเต็มรูป (คบ.5 ปี) ในปีการศึกษา 2555 ชั้นอนุบาล 2,3 จำนวน 25 ห้องเรียนละ 13 คน รวม 325 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยชุดคำคล้องจองและเพลงสองภาษา แบบประเมินทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางภาษา แบบวัดความพึงพอใจที่เด็กปฐมวัยมีต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้การวิเคราะห์ทดสอบสมมุติฐานแบบที (t-test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาเด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการจัดประสบการณ์ เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: คำคล้องจองและเพลงสองภาษา ทักษะทางภาษา เด็กปฐมวัย 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ยะลา 95000 ประเทศไทย

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop Thai language skills for early childhood students in the three southern most provinces, Southern Thailand before and after using rhyme and bilingual songs, and 2) to evaluate students' satisfaction after conducting the proposed learning activities. Samples were early childhood students aged between 5-6 years old who studying in Anubal 2 and 3 in schools under education region Pattani, Yala and Narathiwat which local Malay was used as mother tongue language and Thai language has been used as second language in daily life. Simple random sampling was conducted for 25 classes which each class contained 13 students with the total of 325 students in the YRU teacher profession training unit schools which employed final years students of Bachelor in Education (5 Years) in 2555 Academic year. Research instruments comprised of the developed rhyme language learning packages and bilingual songs, language skill evaluation for early childhood student test, language behavioral observation forms and students' satisfaction questionnaires. Quantitative data were analyzed using t-test (dependent). The results show that students' language skill after conducting rhyme language learning packages and bilingual songs were increased at .05 significance level, and students were satisfied with these activities at .05 significance level.

Keywords: Rhymes word and Bilingual Songs, Language Skills, Young Children, the Three Southern Provinces

บทนำ

การจัดการศึกษาปฐมวัยมุ่งเน้นเพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กวัยก่อนเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา แต่ด้วยอิทธิพลของการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน จึงทำให้พัฒนาการด้านการใช้ภาษาไทยเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ในระดับชั้นที่สูงขึ้นจากสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้ทราบว่าพัฒนาการภาษาของเด็กใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่เป็นประการสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม แต่เนื่องจากบุคคลแต่ละคนแตกต่างกัน อีกทั้งสิ่งแวดล้อมของบุคคลก็ไม่เหมือนกัน จึงส่งผลให้พฤติกรรมของมนุษย์แตกต่างกัน (กมลรัตน์ คนองเดช, 2554

อ้างอิงใน Bandura, 1977) ดังนั้นเมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน จึงได้แนวคิดว่าการเรียนรู้ด้านภาษาของเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากจัดสภาพแวดล้อมและเทคนิควิธีที่เหมาะสม

สามจังหวัดชายแดนใต้ (ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส) ประชากรมีวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาไทยแตกต่างไปจากภูมิภาคอื่นๆ ของไทย ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ยะลา ร้อยละ 59.16 ปัตตานีร้อยละ 85.13 และนราธิวาสร้อยละ 85.41 ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน (อัมพร พงษ์กังสนานันท์, 2552) ทำให้เด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีปัญหาในการใช้ทักษะทางภาษา มีสาเหตุมาจากเด็กคุ้นเคยการใช้ภาษามลายูถิ่นในการทำกิจกรรมต่างๆ มากกว่าการใช้ภาษาไทยกลาง และเมื่อมาอยู่ในโรงเรียน ครูใช้ภาษาไทยกลางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้เด็กไม่เข้าใจในหลักการใช้ภาษา และคำศัพท์ต่างๆ ในภาษาไทยกลาง ทำให้เด็กไม่ประสบผลสำเร็จในการพัฒนาทักษะทางภาษา โรงเรียนควรจัดกิจกรรมการสอน โดยใช้ภาษาถิ่นที่เด็กคุ้นเคยเป็นภาษาแรก และใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาที่สอง ซึ่งจะทำให้เด็กมีความพร้อมทางภาษาและเรียนรู้ภาษาได้เร็วขึ้น การที่เด็กได้เรียนภาษาแม่จะทำให้เด็กมีความสุข เกิดความสนุกสนาน นับเป็น “สะพานทางภาษา” (Literature Bridge) ระหว่างภาษามลายูถิ่นกับภาษาไทยกลาง จะทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยได้ง่ายยิ่งขึ้น (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2551)

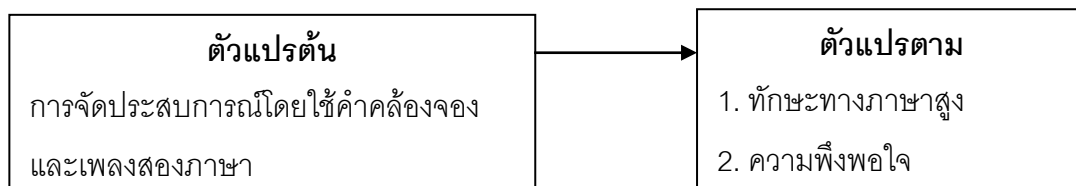
จากการที่ผู้วิจัยได้สอนรายวิชาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. 2554 ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา แก่นักศึกษาโปรแกรมปฐมวัย โดยการทดลองฝึกทักษะทางภาษาแก่เด็กปฐมวัย ด้วยการใช้น้ำคำคล้องจองและเพลงอย่างง่าย ซึ่งประกอบด้วย โคร่ง กลอน กาพย์ ซึ่งใช้ภาษาที่เด็กคุ้นเคย จะทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ถ้าเด็กได้ท่องคำคล้องจอง หรือร้องเพลงไปด้วย จะยิ่งทำให้เด็กเกิดความสนใจ สนุกสนานยิ่งขึ้น สอดคล้องกับรายงานการวิจัยของจุฑา สุขใส (2545) เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อการพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย นอกจากนี้คำคล้องจองเพลงและเพลงสองภาษานับเป็นสื่อการเรียนรู้ที่เด็กให้ความสนใจ ช่วยให้เด็กจำบทเรียนได้ง่าย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาทักษะทางภาษาไทยของเด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ก่อนและหลังการใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา

2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์การใช้คำคล้องจองและเพลงสอง

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi – Experimental Design) มีแบบแผนการวิจัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กปฐมวัย ชาย หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ชั้นอนุบาล 2 หรืออนุบาล 3 โรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในชีวิตประจำวัน ได้มาแบบหลายขั้นตอน ขั้นตอนแรก โดยการเลือกห้องเรียนแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 25 ห้องเรียน สุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ห้องเรียนละ 13 คน รวม 325 คน

เครื่องมือวิจัย ได้แก่ นวัตกรรมชุดคำคล้องจองและเพลงสองภาษาประกอบด้วย ชุดคำคล้องจองและเพลงสองภาษา คู่มือการใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยระหว่างการทดลอง แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจทักษะภาษาของเด็กปฐมวัยก่อนกับหลังการทดลอง และแบบบันทึกความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78

วิธีดำเนินการทดลองใช้เทคนิคการปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมผ่านการจัดอบรมเชิงปฏิบัติการการใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาแก่ครูปฐมวัย และนักศึกษาโปรแกรมปฐมวัยที่ออกฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียนหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นระยะเวลาต่อเนื่องตลอด 1 ภาคเรียน โดยครูปฐมวัยกับนักศึกษาโปรแกรมปฐมวัยจับคู่กันในการนำชุดคำคล้องจองและเพลงสองภาษาไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยในการจัดการ

เรียนการสอน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยปฏิบัติการชั้นเรียน เป็นเวลา 1 ภาคเรียน ผู้วิจัยจัดอบรมปฏิบัติการ การใช้ชุดคำคล้องจองและเพลงสองภาษา เชื่อมโยงกับการวิจัยชั้นเรียน เป็นระยะๆ ประกอบการนิเทศแบบกัลยาณมิตร แบบมีส่วนร่วม จากผู้บริหารโรงเรียนและนักวิจัย ตลอดเวลาการทดลอง

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาก่อนกับหลังการทดลอง

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาก่อนกับหลังการทดลอง

พฤติกรรม ทักษะทางภาษา	ช่วงเวลา N=325	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		\bar{D}	$s\bar{D}$	t	Value
		\bar{x}	SD	\bar{x}	SD				
ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย		4.63	.83	10.88	13.97	6.25	13.93	*8.08	.000

* $P < .05$

จากตาราง 1 หลังจากที่ได้เด็กปฐมวัยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างก่อนกับหลังการทดลองพบว่า ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย มีความแตกต่างกัน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.25 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.93 เมื่อทดสอบค่าที (t-test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กันได้ค่า t เท่ากับ 8.08 ค่า P-value เท่ากับ .000 แสดงว่าหลังการทดลองใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาเด็กปฐมวัย มีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาก่อนกับหลังการทดลองจำแนกเป็นรายทักษะ

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาก่อนกับหลังการทดลองจำแนกเป็นรายทักษะ

พฤติกรรม ทักษะทางภาษา	ช่วงเวลา N=325		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t	Value
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD	\bar{D}	$s\bar{D}$		
ทักษะการฟัง	3.18	1.32	4.63	.83	1.45	1.14	*22.99	.000
ทักษะการพูด	6.93	2.09	12.38	55.51	5.46	55.42	*1.78	.000
ทักษะการอ่าน	10.20	3.81	17.68	2.24	7.48	3.32	*40.61	.000
ทักษะการเขียน	4.00	2.24	8.83	1.32	4.82	2.41	*36.12	.000

* $P < .05$

จากตาราง 2 หลังจากที่ได้เด็กปฐมวัยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างก่อนกับหลังการทดลอง จำแนกเป็นรายทักษะพบว่าทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย มีความแตกต่างกัน ทักษะการฟัง มีค่าเฉลี่ย 1.45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.14 เมื่อทดลองค่าที่ (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กันได้ค่า t เท่ากับ 22.99 ค่า P-value เท่ากับ .000 ทักษะการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 55.42 เมื่อทดสอบค่าที่ (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กัน ได้ค่า t เท่ากับ 1.78 ค่า P-value เท่ากับ .000 ทักษะการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.32 เมื่อทดสอบค่าที่ (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กันได้ค่า t เท่ากับ 40.61 ค่า P-value เท่ากับ .000 และทักษะการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.41 เมื่อทดสอบค่าที่ (t - test) ชนิดข้อมูลสัมพันธ์กันได้ค่า t เท่ากับ 36.12 ค่า P-value เท่ากับ .000 แสดงว่าหลังการทดลองใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการทดลองในทุกทักษะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ที่มีต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ที่มีต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา

รายการ	N=325	\bar{x}	SD	ระดับความพึงพอใจ
ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา		4.21	.72	มาก/เห็นด้วย

จากตาราง 3 พบว่าหลังการจัดประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา มีค่าเฉลี่ย 4.21 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน .72 แสดงว่าเด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษา โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาอยู่ในระดับ มากหรือเห็นด้วย

สรุป

ผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลตามสมมุติฐาน ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นไม่น้อยกว่าร้อยละ 95 ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา คำคล้องจองและเพลงสองภาษาเป็นภาษาที่ง่ายๆ สั้นๆ ประกอบการใช้ภาษามลยาฬาท้องถิ่นซึ่งเป็นภาษาที่เด็กคุ้นเคยมาก่อน สอดคล้องกับรายงานการวิจัยในโครงการทวิภาษา (ไทย – มลายูถิ่น) ของศูนย์ศึกษาและฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมในภาวะวิกฤติ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ศึกษาการนำฐานทางภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นมาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ระดับปฐมวัยในจังหวัดนราธิวาสควบคู่ไปกับการใช้ภาษาไทย ช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ไม่มีปัญหาเรื่องการสื่อความหมาย เพราะเด็กจะคุ้นเคยกับภาษาแม่ (มุณีเรีอะ ผดุง และ คณะ, 2556) และสอดคล้องกับผลการวิจัยผ่านองค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ที่ชี้ให้เห็นผลดีของการใช้ภาษาท้องถิ่นที่เป็นภาษาแม่เป็นฐาน (สุวิไล เปรมศรีรัตน์, 2551)

สมมุติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษาระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษาระดับมากถึงมากที่สุด ทั้งนี้เพราะคำคล้องจองและเพลงสองภาษาที่นักวิจัยได้พัฒนาขึ้นเป็นคำคล้องจองและเพลงสองภาษาที่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นควบคู่ประกอบการใช้ลีลาไปพร้อมๆ กัน ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้สองภาษา (Additive Bilinguals) ของ Lambart (กมลรัตน์ คนองเดช, 2553) ที่กล่าวถึง การพัฒนาสองภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับกรทำให้คุณค่า ทางภาษาของสังคมและการเคารพแบบแผนการใช้ภาษาของแต่ละภาษา ซึ่งสังคมท้องถิ่นใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้ให้ความสำคัญต่อการใช้ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นอย่างมาก สามารถกล่าวได้ว่าวัฒนธรรมการใช้ภาษาถิ่นของประชาชนใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่เข้มแข็งมาก ในขณะเดียวกันชุมชนเองตระหนักว่า การเรียนรู้ภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ก็มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกัน ดังนั้นการให้ความสำคัญและยอมรับว่าภาษาทั้งสองมีความสำคัญนั้นคือ สิ่งที่มีค่าต่อการเรียนรู้การใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา (ภาษามลายูถิ่น) จึงเป็นการกระตุ้นให้การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย มีความกระตือรือร้น และเป็นสิ่งที่ต้องตอบสนองความต้องการของเด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

การใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา ยังสอดคล้องกับหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 (กมลรัตน์ คนองเดช, ม.ป.ป.) ที่กำหนดให้การจัดประสบการณ์ในรูปแบบของกิจกรรมบูรณาการผ่านการเล่น การเล่นนับเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยผ่านการเล่น เด็กลงมือกระทำด้วยตนเอง ได้เคลื่อนไหวร่างกายผ่านการแสดงลีลาท่าทางประกอบคำคล้องจอง และเพลงสองภาษา ภาษาที่ใช้มีความหมาย และเด็กมีความคุ้นเคยกับภาษาอย่างสม่ำเสมอ ทำให้เด็กได้มีโอกาสฝึกทักษะทางภาษา ในสภาพบรรยากาศที่ดี ผ่อนคลาย จึงทำให้เด็กมีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์ โดยใช้คำคล้องจอง และเพลงสองภาษา อยู่ในระดับมาก/เห็นด้วย พฤติกรรมที่เด็กปฐมวัยแสดงออก และผ่านการประเมินจากการสังเกตพฤติกรรมของครูปฐมวัย พบว่า ในขณะที่ครูจัดกิจกรรมโดยใช้คำคล้องจองและเพลงสองภาษา เด็กปฐมวัยได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ไบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะเสียงดัง ร่าเริง กระโดดโลดเต้น สามารถพูดออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้อง ชัดเจน มีความเชื่อมั่นในตนเอง ขณะทำกิจกรรมเด็กปฐมวัย สามารถแสดงลีลาท่าทางประกอบคำคล้องจองและเพลงสองภาษา โดยการเลียนแบบลีลาท่าทางประกอบได้อย่างเหมาะสม โดยการเลียนแบบ

ลีลาท่าทางจากครู และเพื่อนๆ เห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เด็กปฐมวัยแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่เด็กมีความสุข แสดงซึ่งอารมณ์ความรู้สึก และมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ คำคล้องจองและเพลงสองภาษานับเป็นสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการตอบสนอง (S – R Theory หรือ Associative Theory, หรือ Associationism หรือ Behaviorism) สอดคล้องกับแนวคิดนักจิตวิทยาที่สำคัญคือ แนวคิดของ Pavlov, Wotson, Thorndike, Guthrie, Hull and Skinner ทฤษฎีเหล่านี้ อธิบายว่า การเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม กล่าวคือ ขณะที่เด็กพูดคำคล้องจองและเพลงสองภาษาพร้อมการแสดงออกที่มีลีลา เด็กได้เคลื่อนไหวร่างกายได้รับการเสริมแรงทางสังคม มีโอกาสทำซ้ำหลายๆ ครั้ง ส่งผลให้เด็กเกิดความพึงพอใจมีความสุข ส่งผลให้เด็กได้แสดงออกบ่อยๆ ซ้ำๆ เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาโดยเด็กไม่รู้ตัว เป็นไปตามสมมุติฐาน

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดิน พ.ศ.2555 มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ คนองเดช. (2553). *ทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. ยะลา: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- _____. (2554). *สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้*. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- _____. (ม.ป.ป.). *คู่มือหลักการจัดการเรียนการสอนเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จุฑา สุขใส. (2545). *ผลของการจัดกิจกรรมท่องคำคล้องจองแบบมีความหมายที่มีต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย*. ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มูนี่เร้าะ ผดุง สุรชัย สุขสกุลชัย วิราพรรณ แก้วประพันธ์ สิริพร ศรีเรือง พิมพรรณ อนันตเสนา และศศิธร เวียงวะลัย. (2556). *การจัดการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุวิไล เปรมศรีรัตน์. (2551). *การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาท้องถิ่นและใช้ภาษาไทยเป็นสื่อกรณีการจัดการศึกษาแบบทวิภาษา (ไทย – มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้*. *วารสารวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่*. 1(1): 5 – 12.

อัมพร พงษ์กังสนนันท์. (2552). แผนการพัฒนาการศึกษาในสามจังหวัดชายแดนใต้. *ว.การศึกไทย*.
6(53): 38.